šího soudu, že se dovolací odpověď odmítá, jest judikátním výrokem, jímž nejvyšší soud u výkonu své moci soudcovské ve smyslu civilního soudního řádu o odpovědi té rozhodl, uznav ji proto, že po stránce jazykové nevyhovuje zákonným předpisům, za nezpůsobilou, by k ní bylo věcně přihlíženo. Rozhodnutí to jest tedy aktem judikatury soudní a vyřídilo odpověď tu s hlediska civilního řádu soudního, odmítnuvši ji jako nezpůsobilou býti předmětem věcných úvah nejvyššího soudu. Proto nemohl nejvyšší správní soud shledati důvodným stanovisko stížnosti, že o odvolací odpovědi bylo rozhodnuto jen s hlediska správního, nikoli však s hlediska civilního řádu soudního.« 3. Ministerstvo spravedlnosti ve svém rozhodnutí ze dne 6. dubna 1932, čís. 4621/32, z části zamítnuvším jazykovou stížnost, praví toto: »..... nelze zjednati nápravu zrušením cit. usnesení. Výrok nejvyššího soudu je soudním judikátem. Soud musí zkoumati podání nejprve po stránce formální, najmě, bylo-li podáno včas a je-li formálně bezvadné. Dojde-li k názoru, že věcnému projednání jeho brání nějaká formální vada, odmítne podání, t. j. nehledí k němu věcně. I tato činnost je výkonem moci soudcovské a výrok o odmítnutí dovolání je aktem judikatury ..... Výrok o odmítnutí je a zůstává judikátním výrokem soudním, jehož důvodem je pro stranu nepříznivé rozřešení prejudiciální otázky jejího jazykového práva. V tomto stadiu nejde ještě o řešení jazykového sporu, který v této době ještě vůbec nevznikl. Předmětem rozhodování soudního je tu právě jen otázka, má-li podání strany býti vyřízeno v meritu či má-li býti odmítnuto .... Příslušné orgány správní nemohou však přímo zrušiti nebo změniti soudní (judikátní) výrok, který s prejudicielního řešení oné otázky jazykové vyvodil určité důsledky procesní. Toto stanovisko zaujal nejvyšší správní soud v nálezu ze dne 17. února 1931, č. j. 15449/30 (Boh. A 9075) — viz shora 2. — a stejně také senát pro řešní kompetenčních konfliktů v Praze v nálezech ze 7. prosince 1931, č. j. 929/31 a 966/31. Přihlížejíc k zásadám těchto rozhodnutí a používajíc je na daný případ nemohlo ministerstvo spravedlnosti nařídíti nejvyššímu soudu, by odmítnuté podání meritorně vyřídil.« Z toho, co tu uvedeno, plyne, že zásadní stanovisko nejvyššího soudu jako soudu zrušovacího, nejvyššího správního soudu, senátu pro rozhodování kompetenčních konfliktů a ministerstva spravedlnosti jest úplně stejné.

Čís. 4528.

Podle § 134 tr. ř. jest dáti vyšetřiti duševní stav pachatele vraždy, který se sám v zápětí na to pokusil vážně o sebevraždu.

(Rozh. ze dne 10. listopadu 1932, Zm I 844/32.)

N e j v y š š í s o u d jako soud zrušovací vyhověl v neveřejném zasedání zmateční stížnosti obžalovaného do rozsudku krajského jako porotního soudu v Mostě ze dne 19. září 1932, jímž byl stěžovatel uznán vinným zločinem vraždy prosté podle §§ 134, 135 čís. 4 tr. zák. a přestupkem podle § 36 zbroj. pat., zrušil napadený výrok porotců a rozsudek na něm spočívající jako zmatečné a věc odkázal do příštího zasedání porotního soudu při krajském soudě v Mostě k novému přelíčení a rozhodnutí.

Důvody:

Zmateční stížnost jest odůvodněna, pokud podle čís. 5 § 344 tr. ř. napadá rozsudek z důvodu, že porotní soud zamítl návrh obhajoby na provedení důkazu znalci lékaři o tom, že obžalovaný spáchal čin při úplném pominutí smyslů. Podle § 134 tr. ř. jest vždy dáti vyšetřiti stav ducha a mysli obžalovaného, vzniknou-li pochybnosti o tom, má-li obžalovaný užívání rozumu nebo zda trpí poruchou duševní, jíž by mohla býti jeho příčetnost vyloučena. Takové pochybnosti byly tu již proto, že obžalovaný, střeliv svou bývalou milenku z revolveru do hlavy, v zápětí na to spáchal vážný pokus sebevraždy, střeliv se sám do pravého spánku. Okolnost ta nasvědčuje tomu, jak i věda lékařská o podobných případech učí (Krafft-Ebing, Hofmann, Berka), že stěžovatel mohl býti v době spáchání činu zbaven užívání svého rozumu nebo trpěti duševní poruchou, čímž mohla jeho příčetnost po případě býti i vyloučena. Neměl tudíž soud, i když sám nezpozoroval na obžalovaném duševní abnormality, v souzeném případě obejíti se bez odborného posudku o duševním stavu obžalovaného, najmě an obhájce tvrdil, že otec obžalovaného jest a byl již ve svém mládí silným pijanem, a nabízel důkaz o chování se obžalovaného, které mohlo býti výronem melancholie, nýbrž měl po vyžádání si potřebných anemnestických dat a po vyšetření okolností, jež mohly míti význam pro otázku příčetnosti obžalovaného zaříditi přezkoumání jeho duševního stavu. Tak to v souzeném případě kázala zásada § 134 tr. ř., jejímž účelem jest zabezpečiti obhajobu. Zamítnutím příslušného návrhu obhájcova zatížil tudíž porotni soud výrok poroty a rozsudek na něm spočívající zmatečností podle čís. 5 § 344 tr. ř., pročež bylo zmateční stížnosti podle § 5 zák. čís. 3/1878 ř. zák. za souhlasu generálního prokurátora ihned při neveřejné poradě vyhověti a uznati, jak se stalo.

Čís. 4529.

Za službu přísežného lesního personálu lze považovati jen službu k ochraně lesního majetku, za službu přísežného polního hlídače pak jen službu k ochraně polního majetku; nespadá sem služba, záležející v tom, že přísežný lesní a polní hlídač, dozírající na ledování na rybníku, patřícím k obvodu jeho dohledu svěřeném, zavíral za pachatelem, vykázaným z rybníka, vrata v ohradě a pak ho odváděl k četnictvu.

(Rozh. ze dne 11. listopadu 1932, Zm I 671/31.)

Nejvyšší soud jako soud zrušovací zamítl v neveřejném zasedání zmateční stížnost obžalovaného do rozsudku krajského soudu v Kutné Hoře ze dne 9. května 1931, jímž byl stěžovatel uznán vinným zločinem veřejného násilí podle § 81 tr. zák., zrušil však rozsudek použiv § 290 odst. 1 tr. ř. v celém rozsahu a vrátil věc nalézacímu soudu, by ji znovu projednal a rozhodl, mimo jiné z těchto

důvodů:

Nejvyšší soud jako soud zrušovací shledal, že nalézací soud, podřadiv zjištěné jednání obžalovaného pod ustanovení § 81 tr. zák., užil trestního zákona v neprospěch obžalovaného nesprávně a zatížil tím